

Arrest

nr. 127 178 van 17 juli 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT, loco advocaat J. VERDIN, die tevens de tweede verzoekende partij vertegenwoordigt, en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 1 april 2009 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 6 december 2010 neemt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep tegen deze weigeringsbeslissing wordt door de Raad verworpen op 28 februari 2011 bij arrest nr. 57 062.

1.2. Op 21 januari 2011 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 22 augustus 2011 ontvankelijk verklaard. Op 4 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

1.3. Op 13 juni 2012 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.4. Op 4 juni 2013 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij de in punt 1.3. vermelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan verzoekers op 13 juli 2013 in kennis worden gesteld. De motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen stellen dat ze in Kosovo traumatische ervaringen hebben gekend als Roma en daardoor niet terug kunnen keren. Ze leggen echter geen stukken voor om hun angst voor terugkeer te staven. We aanvaarden dit bijgevolg niet als een buitengewone omstandigheid.

De elementen van integratie, met name dat zij sinds 2009 tijd in België verblijven, een blanco strafblad zouden hebben, sociale bindingen hebben, Nederlands hebben geleerd, een cursus maatschappelijke oriëntatie hebben gevolgd, dat eerste verzoeker ai gewerkt heeft en ook kans maakt op een vaste tewerkstelling, behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

1.5. Op 4 juni 2013 beslist de gemachtigde eveneens tot afgifte van twee bevelen om het grondgebied te verlaten. Verzoekers worden hiervan eveneens op 13 juli 2013 in kennis gesteld. Dit zijn de bestreden bevelen waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van Nevelsteen, Dirk, attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

(...)

nationaliteit Kosovo,

(...)

het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

x 1 ° zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekers.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij werpt in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid op ten aanzien van de bestreden bevelen. Zij is van oordeel dat verzoekers het vereiste belang ontberen bij het door hen ingediende beroep tot nietigverklaring ten aanzien van deze bevelen, gelet op hun illegale verblijfs-situatie en de gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar deze die thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

3.2. Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door gewijzigd door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*BS 17 februari 2012 (ed. 2)*), wet in werking getreden op 27 februari 2012, luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)
(...)”

Er dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Zodoende zal de staatssecretaris of zijn gemachtigde verplicht zijn een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven wanneer, in het desbetreffende geval, één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen van toepassing zijn.

3.3. In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden bevelen blijkt dat verzoekers zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevinden, daar zij niet in het bezit zijn van een geldig paspoort. Dit wordt door verzoekers geenszins betwist.

Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op te worden gewezen dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van de bestreden bevelen niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoekers in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te

verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden bevelen kan aan de verzoekers dan ook geen nut opleveren.

Het betoog van verzoekers waarbij zij in een derde middel de schending aanvoeren van artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) in combinatie met artikel 13 van het EVRM kan in beginsel geen afbreuk doen aan het hoger gestelde. Beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, vallen niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, Maaouia t. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

Verzoekers houden voor dat zij de behandeling van hun beroep tegen de in punt 1.4. vermelde beslissing op het Belgische grondgebied mogen afwachten en dat de uitvoering van de bestreden bevelen in afwachting van deze behandeling minstens geschorst moet worden. Verzoekers tonen echter niet aan dat, en op grond van welke bepaling, hen geen bevelen om het grondgebied te verlaten mochten worden afgeleverd omwille van het beroep tegen de in punt 1.4. vermelde beslissing. Het ingediende beroep tegen de in punt 1.4. vermelde beslissing heeft geen invloed op de verblijfssituatie van verzoekers en doet geen afbreuk aan het gestelde in de thans bestreden bevelen, met name dat verzoekers in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. De door de gemachtigde genomen onontvankelijkheidsbeslissing, vermeld in punt 1.4., wordt tot aan de eventuele vernietiging ervan door de Raad, geacht in overeenstemming te zijn met de wet ('*privilège du préalable*') en het door verzoekers hiertegen ingestelde beroep bij de Raad heeft geen opschortende werking.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de door verwerende partij opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid dient te worden aangenomen. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring voor zover gericht tegen de bestreden bevelen zijn bijgevolg onontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1. Verzoekers voeren in eerste middel de schending aan van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. De aangevoerde middelen worden als volgt uiteengezet:

“b.) Schending van de artikelen 2 + 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen + schending van art. 62 van de Vreemdelingenwet

De Wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat de motivering voor deze beslissing dient op te nemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de basis liggen van de beslissing. De motivering moet bovendien afdoende zijn, d.w.z. draagkrachtig en deugdelijk zijn.

Verzoekers zijn van oordeel dat er wel degelijk diverse buitengewone omstandigheden werden aangehaald die verantwoord zijn waarom de aanvraag tot machtiging tot verblijf niet vanuit het buitenland, doch wel vanuit België werd ingediend.

Eerst en vooral is het vaste rechtspraak van de Raad van State dat het niet noodzakelijk moet handelen over omstandigheden van overmacht. Zo wordt algemeen aanvaard dat het kan volstaan dat het voor de aanvrager onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn/haar land van herkomst. Verzoekers behoren tot de roma-minderheid die in eigen land gediscrimineerd werd.

Verzoeker Z.M. werd in de 10 jaren voorafgaandelijk aan zijn vertrek uit Kosovo een 20-tal keren fysiek aangevallen door Albanezen. Daarnaast werd hij regelmatig uitgescholden en vernederd omwille van zijn ethnische origine. Bovendien is er voor verzoekster B.H. de bijzonder traumatische ervaring van de verkrachting door een aantal gemaskerde mannen, waarvan zij het slachtoffer werd kort na het huwelijk van partijen. Verzoekers bevinden zich in een prangende humanitaire situatie. Dat de Belgische asielinstanties hierover uiteindelijk anders hebben beslist in het kader van de asielaanvraag is niet doorslaggevend.

Daarenboven mag niet vergeten worden dat verzoekers volkomen legaal in België verbleven op het ogenblik van de indiening van hun aanvraag tot regularisatie en dit ingevolge de beslissing van ontvankelijkheid in het kader van de aanvraag art. 9ter (regularisatie med. redenen). Men kan toch

bezwaarlijk gaan verwachten dat verzoekers hun legale verblijf op het spel zouden zetten voor het louter vervullen van een administratieve formaliteit !

Tenslotte is er ook het gegeven dat er 3 minderjarige jonge kinderen deel uitmaken van het gezin die allen recht hebben op onderwijs en waarvan het jongste dochtertje op het ogenblik van de aanvraag pas geboren was.

Kortom verzoekers hebben in de motivering van hun aanvraag aangetoond dat het voor hen quasi onmogelijk of alleszins bijzonder moeilijk is om terug te keren naar hun land van oorsprong (Kosovo) en dit enkel maar voor het vervullen van een administratieve formaliteit.

Verwerende partij heeft deze motivering niet of alleszins onvoldoende weerlegd. Zij heeft er zich licht vanaf gemaakt door de onontvankelijkheid van de aanvraag op te werpen (na meer dan één jaar onderzoek !?) wetende dat bij een onderzoek ten gronde van het regularisatiedossier een alwijzende beslissing moeilijk kan gemotiveerd worden. Verzoeker Z. M. bewijst immers een ruime periode van tewerkstelling en dus zijn arbeidsbereidheid. Zijn asielpcedure en de periode van legaal verblijf op belgisch grondgebied is/was voldoende lang en in het gezin zijn er drie minderjarige kleine kinderen die allen geboren werden in Roeselaere en uiteindelijk geen enkele band hebben met het land van oorsprong van hun beide ouders (Kosovo).

De motivering in de bestreden beslissing schendt aldus de werkelijkheid. Verzoekers hebben in het kader van hun regularisatieverzoek wel degelijk & voldoende aangetoond waarom zij zich bevinden in een zgn. prangende humanitaire situatie. In de motivering van de onontvankelijkheid van de bestreden beslissing vinden verzoekers hieromtrent onvoldoende motivering terug, hetgeen naar het oordeel van verzoekers een inbreuk uitmaakt op de motiveringsplicht.

Dat de motiveringsplicht van de bestreden beslissing alzo wordt geschonden, alwaar voorgehouden wordt dat verzoekers

"...geen stukken voorleggen om hun angst voor een terugkeer naar Kosovo te staven. noch om aan te tonen dat zij in Kosovo traumatische ervaringen hebben gekend als Roma

c.) Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel

Overwegende dat verzoekers al sinds 31 maart 2009 onafgebroken in België wonen/verblijven en zij vrijwel onmiddellijk de beslissing genomen hebben om zich definitief in België te vestigen. Dat het door verwerende partij ook wel niet zal ontkend worden dat zij diverse lovenswaardige pogingen hebben ondernomen om zich volledig te integreren en derhalve haar verblijf te regulariseren.

Uit de getuigenverklaringen die verzoekers hebben bijgebracht, blijkt dat zij alhier in België goed zijn ingeburgerd en dat zij hun sociale leven hier hebben opgebouwd en er probleemloos zullen in slagen om werk te vinden van zodra zij in bezit gesteld zouden worden van een arbeidsvergunning. Verzoeker heeft in het verleden trouwens gewerkt in de groententeelt (serres) via T-interim op een ogenblik dat hij nog over een geldige arbeidsvergunning beschikte. Dit toont duidelijk de arbeidsbereidheid van verzoekers aan.

Verzoekers beseffen uiteraard maar al te goed dat een gebeurlijke schorsing / nietigverklaring van de bestreden beslissing niet ipso facto met zich mee zal brengen dat zij opnieuw legaal op Belgisch grondgebied zullen verblijven. Verzoekers hebben hierboven voldoende uiteengezet waarom de aanvraag werd ingediend vanuit België en zijn gerechtigd op een onderzoek ten gronde van hun aanvraag tót regularisatie cfr. art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

In afwachting van deze administratieve beslissing (van de Dienst Vreemdelingenzaken) na onderzoek ten gronde van de aanvraag regularisatie, hebben verzoekers het recht om op belgisch grondgebied te verblijven. Verzoekers veroorzaken immers geen enkele vorm van overlast, noch vormen zij enige belasting voor het sociale zekerheidsstelsel. Verzoekers dringen dan ook aan op de schorsing van de uitvoering van het Bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Immers indien de Raad zou oordelen dat verwerende partij ten onrechte de onontvankelijkheid van de aanvraag tót regularisatie heeft opgeworpen, dient de gegrondheid verder onderzocht te worden.

Verzoekers zijn in die omstandigheden dan ook gerechtigd om de schorsing van de uitvoering van de bestreden beslissing te vragen. Overwegende dat de kwestieuze beslissing van de verwerende partij dan ook omwille van die redenen dient vernietigd te worden."

Gelet op hun nauwe samenhang worden beide middelen samen onderzocht en besproken. Beide middelen zijn voorts gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

4.2. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de eerste bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te

vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat verzoekers de bestreden beslissing inhoudelijk bekritisieren. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet waarop de bestreden beslissing is gesteund.

4.3. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling die zijn identiteit aangetoond heeft, een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven in principe moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt evenwel toegestaan om die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Vooraf en als algemeen principe dient te worden gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd en dit volgens vaste rechtspraak van de Raad van State. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3.).

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer

dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen, volgens de rechtspraak van de Raad van State, onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te verkrijgen, ernstige ziekte etc. ...

Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend, aldus de Raad van State (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3).

4.4. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 13 juni 2012, onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoord worden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit hun land van herkomst kunnen indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

4.5. Verzoekers zijn het niet eens met deze beoordeling en menen dat wel degelijk buitengewone omstandigheden werden aangetoond.

Zij wijzen erop dat ze behoren tot de Roma-minderheid, die wordt gediscrimineerd in Kosovo en dat zij voorafgaand aan hun vertrek uit Kosovo fysiek werden aangevallen, uitgescholden en verkracht. Zij menen dat het gegeven dat de Belgische asielinstanties anders oordeelden niet doorslaggevend is. Verzoekers gaan met dit betoog echter voorbij aan concrete motieven in de bestreden beslissing. Zij betwisten noch weerleggen dat er geen stukken werden voorgelegd om hun angst voor terugkeer te staven. Het komt de Raad niet onredelijk voor om het betoog dat zij in Kosovo traumatische ervaringen hebben gekend als Roma en daardoor niet kunnen terugkeren, bij gebrek aan stavingstukken niet te weerhouden als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoekers tonen derhalve ook niet aan dat er in hun aanvraag sprake was van een buitengewone omstandigheid die door de gemachtigde werd miskend.

Het betoog dat verzoekers op het moment van het indienen van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op 13 juni 2013 legaal in België verbleven in het kader van de procedure op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, mist feitelijke grond. Zoals blijkt uit punt 1.2. en uit de stukken van het administratief dossier, verloren verzoekers dit verblijfsrecht reeds op 4 juni 2012 toen de gemachtigde de beslissing nam om de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond te verklaren. Het gegeven dat deze beslissing pas werd betekend op 18 juli 2013 doet geen afbreuk aan het feit dat bij het indienen van de aanvraag op 13 juni 2012 verzoekers niet meer over een verblijfsrecht beschikten. Bovendien wordt het bestaan van buitengewone omstandigheden beoordeeld op de dag dat de gemachtigde zich uitspreekt over de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tenslotte moet worden opgemerkt dat in de aanvraag van 13 juni 2012 de duur van het wettig verblijf van verzoekers niet werd aangehaald als een buitengewone omstandigheid die hen verhinderde om de aanvraag in het buitenland in te dienen, maar enkel het langdurig verblijf en de verregaande integratie.

Met de loutere verwijzing naar hun 3 minderjarige kinderen die allen recht hebben op onderwijs, geven verzoekers in het algemeen aan niet akkoord zijn met de beoordeling van de gemachtigde, maar zij tonen hiermee niet op concrete en ernstige wijze dat de gemachtigde, binnen zijn ruime discretionaire

bevoegdheid, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk is gegaan. Uit de aanvraag van 13 juni 2012 blijkt immers niet dat de scholing van de drie minderjarige kinderen werd ingeroepen als een buitengewone omstandigheid.

4.6. De Raad wijst erop dat een ruime periode van tewerkstelling, de arbeidsbereidheid, de asielprocedure, de periode van legaal verblijf, de minderjarige kinderen en de afwezigheid van banden in Kosovo, elementen betreffen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoord worden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend. Bovendien blijkt uit de aanvraag van 13 juni 2012 dat deze elementen niet werd aangehaald als buitengewone omstandigheden maar wel als elementen betreffende de gegrondheid van de aanvraag.

De Raad merkt vervolgens op dat het gegeven dat de aangehaalde omstandigheden niet als buitengewone omstandigheden werden weerhouden, niet betekent dat de aangehaalde omstandigheden buiten beschouwing werden gelaten. Te dezen stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de aangehaalde elementen die betrekking hebben tot de integratie van verzoekers. Dienaangaande wordt gesteld: *“De elementen van integratie, met name dat zij sinds 2009 tijd in België verblijven, een blanco strafblad zouden hebben, sociale bindingen hebben, Nederlands hebben geleerd, een cursus maatschappelijke oriëntatie hebben gevolgd, dat eerste verzoeker al gewerkt heeft en ook kans maakt op een vaste tewerkstelling, behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”*

De verzoekers laten met hun louter betoog na om in concreto aan te tonen dat hun langdurig verblijf, integratie en werkbereidheid het hen onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om hun aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Bijgevolg acht de Raad het niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk van de verwerende partij om deze elementen niet te weerhouden als buitengewone omstandigheden die het indienen van een aanvraag in België rechtvaardigen. Daarenboven vermeldt de bestreden beslissing dat de aangehaalde elementen van integratie, hoewel niet weerhouden als buitengewone omstandigheden, wel kunnen worden onderzocht bij de behandeling van een aanvraag tot verblijf ingediend in het land van herkomst, overeenkomstig artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet.

4.7. Verzoekers tonen bijgevolg niet aan dat de gemachtigde niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk tot volgend besluit is gekomen: *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.”* De materiële motiveringsplicht noch het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden.

Verzoekers tonen ook niet aan dat de gemachtigde in casu een andere invulling aan het begrip “buitengewone omstandigheden” zoals opgenomen in artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft gegeven die strijdig is met de wijze waarop dit begrip dient te worden ingevuld.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De verzoekers tonen niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn.

De besproken middelen zijn ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep tot nietigverklaring van de bestreden bevelen is onontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit

van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES